

Η δύναμη του κομποσχοινιού, λέγοντας την ευχή

Κάποτε, ένας Αγιοπαυλίτης Μοναχός είχε πάει στον Άγιο Γεράσιμο στην Κεφαλληνία. Την ώρα της Θείας Λειτουργίας έμεινε μέσα στο Ιερό και έκανε κομποσκοίνι – έλεγε νοερώς την ευχή Κύριε Ιησού Χριστέ, Υιέ του Θεού, ελέησον ημάς – ενώ έξω έψαλλαν. Είχαν φέρει δε στην Εκκλησία και έναν δαιμονισμένο, για να θεραπευθεί από τον Άγιο Γεράσιμο.

Ενώ λοιπόν έλεγε την ευχή ο Μοναχός μέσα από το Ιερό, το δαιμόνιο έξω καιγόταν και φώναζε:

- Μη τραβάς αυτό το σχοινί, ρε καλόγηρε, γιατί με καίει.

Το άκουσα αυτό και ο Ιερέυς και λέει στον Μοναχό:

- Κάνε , αδελφέ μου, κομποσκοίνι, όσο μπορείς , για να ελευθερωθεί το πλάσμα του Θεού από τον δαίμονα.

Τότε ο δαίμονας οργισμένος φώναζε:

- Ρε παλιόπαπα, τι του λες να τραβάει το σχοινί; Με καίει!

Τότε ο Μοναχός με περισσότερο πόνο έκανε κομποσκοίνι, και ο βασανισμένος άνθρωπος απαλλάχθηκε από το δαιμόνιο.

Έλεγε ο Γερο- Ζαχαρίας ότι στην «Μεταμόρφωση» της Νέας Σκήτης έλεγαν οι πατέρες την ευχή εκφώνως.

Κάποτε, είχαν μαζευτεί οι δαίμονες οργισμένοι, και ένας από τους έξω απ' εδώ φώναξε:

- Λένε εκφώνως την ευχή · δεν έχει δύναμη η προσευχή!

Τότε ένας από τους μεγαλύτερους δαίμονες είπε:

- Είτε εκφώνως είτε νοερώς λένε την ευχή , έχει δύναμη, μια που δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα.

Η ευχή με κόπο

Έλεγε ο Γερο- Αρσένιος , ο Σπηλαιώτης .

- Όταν κάνω κομποσχοίνι όρθιος, αισθάνομαι έντονη ευωδία θεϊκή. Ενώ, όταν λέω την ευχή καθιστός , ελάχιστη ευωδία αισθάνομαι.

Παρόλο που ήταν τότε ενενήντα πέντε χρονών ο Γέροντας, αγωνιζόταν συνέχεια φιλότιμα και συνέχεια πλουτιζόταν πνευματικά, κι ας είχε πολλά αποταμιευμένα πνευματικά κεφάλαια!

Από το βιβλίο «ΓΕΡΟΝΤΟΣ ΠΑΪΣΙΟΥ ΑΓΙΟΡΕΙΤΟΥ

Αγιορείται Πατέρες και αγιορείτικα»

ΕΚΔΟΣΗ ΙΕΡΟΥ ΗΣΥΧΑΣΤΗΡΙΟΥ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΘΕΟΛΟΓΟΣ

ΣΟΥΡΩΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Του Αρχμ. Αιμιλιανού Καθηγουμένου Ι. Μ. Σίμωνος Πέτρας.

Την προσευχήν του Αγίου Όρους ποιός δεν την γνωρίζει;

Αποτελείται από μίαν φράσιν μικράν, από μετρημένας τας λέξεις.

Κύριε Ιησού Χριστέ, ελέησον με τον αμαρτωλόν.

Με την βοεράν κραυγήν «Κύριε», δοξολογούμεν τον Θεόν, την ένδοξον μεγαλειότητά Του, τον βασιλέα του Ισραήλ, τον δημιουργόν της ορατής και αοράτου κτίσεως, όν φρίττουσι τα Σεραφεείμ και τα Χερουβείμ.

Με την γλυκυτάτην επίκλησιν και πρόσκλησιν «Ιησού», μαρτυρούμεν, ότι είναι παρών ο Χριστός, ο σωτήρ ημών, και ευγνωμόνως τον ευχαριστούμεν, διότι μας ητοίμασε ζωήν αιώνιον.

Με την τρίτην λέξιν “Χριστέ”, θεολογούμεν, ομολογούντες ότι ο Χριστός είναι αυτός ο Υιός του Θεού και Θεός. Δεν μας έσωσε κάποιος άνθρωπος, ούτε άγγελος, αλλά ο Ιησούς Χριστός, ο αληθινός Θεός.

Εν συνεχεία, με την ενδόμυχον αίτησιν «ελέησόν με», προσκυνούμεν και παρακαλούμεν να γίνη ίλεως ο Θεός, εκπληρών τα σωτήρια αιτήματά μας, τους πόθους και τας ανάγκας των καρδιών μας.

Και εκείνο το «με», τί εύρος έχει! Δεν είναι μόνον ο εαυτός μου – είναι άπαντες οι πολιτογραφηθέντες εις το κράτος του Χριστού, εις την αγίαν Εκκλησίαν, είναι όλοι αυτοί που αποτελούν μέλος του ιδικού μου σώματος.

Και, τέλος, διά να είναι πληρεστάτη η προσευχή μας, κατακλείομεν με την λέξιν «τόν αμαρτωλόν», εξομολογούμενοι – πάντες γάρ αμαρτωλοί εσμεν – καθώς εξωμολογούντο και όλοι οι Άγιοι και εγίνοντο διά ταύτης της φωνής υιοί φωτός και ημέρας.

Εξ αυτών αντιλαμβανόμεθα, ότι η ευχή εμπεριέχει δοξολογίαν, ευχαριστίαν, θεολογίαν, παράκλησιν και εξομολόγησιν.

+++++

Ο προσκυνητής έβγαλε ένα βιβλίό που είχε μαζί , του στο ταξίδι που ονομάζεται "Αμαρτωλών Σωτηρία", εις το οποίον υπάρχουν διηγήσεις θαυμάσιων πραγμάτων». "Και άρχισε να διαβάζει μιαν ωραιότατη διήγηση για κάποιον Αγαθόνικο, έναν αφοσιωμένο εις τον Θεό άνθρωπον, ο όποιος από την παιδική του ηλικία είχε διδαχθεί από τους ευσεβείς γονείς του να λέγει κάθε μέρα μπροστά εις την εικόνα της Μητέρας του Θεού την προσευχή πού αρχίζει με τα λόγια: «Θεοτόκε Παρθένε, χαίρε, κεχαριτωμένη Μαρία...»

Καμιά ημέρα δεν παρέλειψε να πεί την προσευχή αυτή. Αργότερα, όμως, όταν ενηλικιωθεί και έφτιαξε την δική του ζωή, απορροφήθηκε από τις φροντίδες και τις φασαρίες της ζωής ώστε να αραιώσει σιγά - σιγά την προσευχή αύτη, μέχρις ότου, τέλος, την σταμάτησε εντελώς.

Μίαν ήμέραν, όμως, συνέβη να φιλοξενήσει για μια νύκτα ένα προσκυνητή, ο οποίος του είπε ότι ήταν μοναχός από την Θηβαίδα της Αιγύπτου και ότι είχε δή ένα όραμα εις το οποίο διατάχθηκε να πάει να βρει τον Αγαθόνικο και να τον επίπληξη για το γεγονός ότι είχε σταματήσει την συνηθισμένη προσευχή του προς τη Μητέρα του Θεού. Ο Αγαθόνικος απήντησε ότι επί τόσα χρόνια πού έλεγε την προσευχή αύτη δεν είδε κανένα όφελος ούτε αποτέλεσμα. Εις αυτά ό ερημίτης απήντησε, λέγοντας: «Θυμήσου, τυφλέ και άγνώμον άνθρωπε, πόσες φορές αύτη ή απλή προσευχή σε βοήθησε και σε έσωσε από καταστροφές. Θυμήσου, πώς μια φορά, όταν ήσουν πολύ νέος, σώθηκες

κατά τρόπο θαυμαστό από βέβαιο πνιγμό. Δεν θυμάσαι, ακόμη, ότι μια επιδημία κάποτε, πού έστειλε εις τον τάφο ένα σωρό φίλους σου, εσένα δεν σε έθιξε καθόλου.; Ξέχασες, όταν κάποτε πού οδηγούσατε μια άμαξα μ' ένα φίλο σου, πέσατε κ' οι δυο, ενώ δε αυτός έσπασε το πόδι του εσύ έμεινες σώος και άβλαβης; Λησμονείς, ότι ένας συνηλικιώτης φίλος σου, πού ήταν υγιής σαν σίδηρο, τώρα κάμποσο καιρό, είναι κατάκοιτος άρρωστος και δυστυχισμένος, ενώ εσύ είσαι υγιής και δεν ξέρεις τι θα πει αρρώστια;

Γενικά, υπενθύμισε εις τον Αγαθόνικο, ένα σωρό ευεργεσίες του Θεού και τέλος συνεπλήρωσε λέγοντας: «Γνώριζε ότι όλα αυτά τα κακά απεσοβήθησαν από σένα, χάρις στην προστασία της Παναγίας Μητέρας του Θεού, εξ αιτίας αυτής της μικρής προσευχής δια μέσου της οποίας ύψωνες κάθε μέρα την ψυχή σου σε ένωση με τον Θεό.

Από εδώ και εις το εξής πρόσεχε, μη παραλείπεις την προσευχή και την ανάμνηση της Βασίλισσας των Ουρανών κι αυτή ποτέ δεν θα σε εγκατάλειψη».

(ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ ΚΕΙΜΕΝΟΥ ΑΠΟ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΕΝΟΣ ΠΡΟΣΚΥΝΗΤΗ)

<http://orthodoxpisth.informe.com/forum/viewtopic.php?f=8&t=46>